

tom směru, že i vybírání příspěvků jest věcí soukromou, pročez nebyly zapsaným pokladnám pomocným poskytnuty výhody politické exekuce a tím možnosti, aby výkazy nedoplatků staly se dle Šu 1 čís. 13 ex. ř. tituly exekučními. Tento stav nedoznal změny ani zákonodárstvím popřevratovým. Článkem VII. zákona ze dne 15. května 1919, čís. 268 sb. z. a n. a článkem I. zákona ze dne 22. prosince 1920, čís. 689 téže sbírky byl nově upraven doslov Šu 11 zákona o nemocenském pojištění dělníků, a též dle Šu 11 v tomto novém doslovu byly i nadále k nemocenskému pojištění dělníků připuštěny spolkové pokladny nemocenské a zapsané pokladny pomocné. V obou těchto zákonech, jakož i v dalším zákoně ze dne 22. prosince 1921, čís. 489 sb. z. a n. byla pak celá řada posavadních předpisů zákona o nemocenském pojištění dělníků znova upravena. Ježto však nebylo shledáno účelným, aby tyto předpisy platily jen pro ústavy veřejnou mocí k nemocenskému pojištění dělníků zřízené, bylo jednak v článku XXI. zákona čís. 268 z roku 1919 ministerstvo sociální péče zmocněno, by určité nemocenské pokladny zrušilo, jednak bylo v článku XXVI. téhož zákona stanoveno, že nemocenské pokladny, které nebudou zrušeny, jsou povinny přizpůsobiti stanoviny tomuto zákonu a že se tak může dokonce státi i z moci úřední se závaznou platností. Avšak ony tři zákony neupravují znova způsob, jak jednotlivé pokladny vybíratí mohou příspěvky, a proto nesprávným jest názor stěžovatelky, že i v tomto směru byl dřívější zákonný stav změněn, a že spolkové a zapsané pomocné pokladny jsou nyní vůbec v každém směru na roveň postaveny ostatním druhům nemocenských pojišťoven a že se zejména povinnost platiti příspěvky, u zapsaných pomocných pokladen jen soukromou smlouvou založená, proměňuje v povinnost ve veřejném právu kotvící a v důsledku toho že jest příspěvky těchto pokladen co do způsobu dobývání na roveň klásti dávkám, uvedeným v článku III. uv. zák. k ex. ř. a v Šu 1 čís. 13 ex. ř. Pro nesprávnost tohoto názoru budiž poukázáno k tomu, že i v jiných podobných případech zásahu veřejné moci do poměrů soukromoprávních nedopřáhá k takové přeměně, tak na př. přes předpis Šu 1164 obč. zák. ve znění zákona ze dne 21. prosince 1921, čís. 497 sb. z. a n. nestaly se smlouvy námezdní právním poměrem ve veřejném právu kotvícím. Nedošlo-li tedy k zákonným předpisům, jimiž by bylo zapsaným pokladnám pomocným propůjčeno právo, by příspěvky vymáhaly politickou exekucí, nemohou se výkazy nedoplatků těchto pokladen státi exekučními tituly dle Šu 1 čís. 13 ex. ř., pročez právem byl exekuční návrh rekursním soudem zamítnut.

Čís. 4252.

Podán-li odpor proti přikázání celé pohledávky, lze napadnouti rekursen i přikázání úroků (§§ 213, 234 ex. ř.). Právo k rekursu přísluší i zájemníkům, nepřítomným při rozvrhovém roku, když se soud, rozděluje podstatu, prohřešil proti velícím zásadám §§ 216 a 217 ex. ř.

Pro rozsudkový přísudek úroků, běžících od určitého dne až do dne vnučeného vkladu zástavního práva platí ustanovení prvního, nikoliv druhého odstavce čís. 4 Šu 216 ex. ř.

Vymohl-li si věřitel exekuci dražbou nemovitosti pro celou jistinu i s příslušenstvím, jest zvláštní výzva po rozumu šu 171, odstavec druhý, ex. ř. zbytečnou (§ 74 ex. ř.) a zbytečným jest i návrh na zaplacení hotovými.

Útraty vzešlé mezi knihovním a vymáhajícím věřitelem nejsou útratami exekučními.

(Rozh. ze dne 14. října 1924, R I 814/24.)

V řízení o rozvrhu nejvyššího podání za nemovitost, prodanou v exekuční dražbě dne 31. května 1924, přikázal soud první stolice vymáhajícímu věřiteli pohledávku s 6% úroky od 19. března 1920 do 17. února 1922 (kdy byly zapsány do pozemkové knihy) a od 17. února 1922 do dne příklepu a dále útraty žádosti o hotové zaplacení. Rekursní soud vyhověl rekursu následující knihovní věřitelky (občanské záložny) potud, že přikázal vymáhajícímu věřiteli pouze úroky za dobu od 31. května 1921 a nepřikázal útraty žádosti o hotové zaplacení. Důvody: Neprávem přisoudil první soud 6% úroky z jistiny za dobu od 19. března 1920 do 21. února 1922. Dle šu 216 odstavec čtvrtý ex. ř. požívají pouze tříleté úroky, ode dne udělení příklepu zpět počítané, téhož knihovního pořadí jako jistina. Za dobu od 19. března 1920 do 31. května 1921 byly tedy úroky věřiteli neprávem přikázány (Nowak, sbírka — rozh. č. 867). Útraty žádosti o zaplacení jistiny hotovým zaplacením byly neprávem přikázány, poněvadž pro věřitele není vtělena kauční hypoteka pro tyto útraty a útraty nevzešly dobýváním pohledávky v této exekuci. Podání s návrhem na zaplacení pohledávky hotovým placením nebylo třeba (§ 74 c. ř. s.), ježto návrh na zavedení exekuce zahrnuje v sobě bez toho návrh na zaplacení hotovým placením.

Nejvyšší soud změnil k dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele napadené usnesení v ten způsob, že mu přikázal 6% úroky již od 19. března 1920, nevyhověl však dovolacímu rekursu ohledně útrat žádosti o hotové zaplacení.

Důvody:

Správným neshledává dovolací soud náhled stěžovatele, že Občanská záložna nebyla dle §§ 213 a 234 ex. ř. oprávněna, odporovati rozvrhovému usnesení. Tato knihovní věřitelka byla při rozvrhovém roku přítomna a vynesla svým zástupcem odpor proti přisouzení celé pohledávky, dále proti přikázání všech útrat dosud soudně neupravených atd.; nelze tedy mítí za to, že přisouzení úroků zahrnutých v celku, nebylo odporováno. Ostatně přísluší právo k rekursu i zájemníkům, nepřítomným při rozvrhovém roku, když se soud při rozdělování podstaty prohršel proti velkým zásadám §§ 216 a 217 ex. ř. (srovnej k tomu rep. nálezů čís. 168), a nelze je proto ani odepřítí tomu, kdo byl při roku přítomen, ale odporu vůbec nevznese, nebo neudal zvláštního důvodu, pro který odpor vznáší (§ 234 ex. ř.), jak byl vlastně povinen. Naproti tomu jest však souhlasiti s názorem stěžovatelovým, že mu přísluší 6%

úroky od 19. března 1920 do 21. února 1922, nikoliv však podle výkladu, který dává stěžovatelka nepatrné odchylce ve znění bodu čís. 2 a 3 (die aus den letzten drei Jahren vor der Erteilung) od onoho v čís. 4 Šu 216 ex. ř. (die nicht länger als drei Jahre vor), jež vychází v podstatě na jedno, nýbrž proto, že v tomto případě jde o rozsudkový přísudek úroků, běžících od určitého dne až do dne zápisu do pozemkové knihy, tedy o samostatnou, vnuceným právem zástavním zajištěnou pohledávku jistinnou, ohledně které platí ustanovení prvního odstavce čís. 4 Šu 216 ex. ř. a nikoliv ono druhého odstavce téhož čísla, po případě ono Šu 217 čís. 2 ex. ř. (Srovnej v tom smyslu rozhodnutí nejv. soudu čís. 325 sb. n. s. a komentář Neumannův k ex. ř., vyd. 1910, str. 623 a Jud. čís. 106). V tom směru bylo tudíž vyhověti dovolacímu rekursu a obnoviti usnesení prvního soudu. Neodůvodněným jest však požadavek stěžovatelův, aby mu byly přičknuty trojí útraty za žádosti o hotové zaplacení. Zcela správně uvedl v té příčině soud rekursní, že žádosti o hotové zaplacení nebylo potřebí, poněvadž si stěžovatel jako vymáhající věřitel vymohl exekuci dražbou nemovitosti pro celý kapitál i s příslušenstvím, nikoliv pouze pro část kapitálu, čímž dal nepokrytě na jevo, že chce hotové zaplacení celé své pohledávky. V takovém případě jest již zvláštní vyzvání po rozumu Šu 171 odstavce druhý ex. ř. zbytečným a nelze útraty zbytečného prohlášení pokládati za nutné po rozumu Šu 74 ex. ř. (Viz k tomu také komentář Neumannův k ex. ř., vyd. 1910, str. 535.) Útraty dovolacího rekursu nelze přisouditi ani z části, poněvadž nejde o útraty exekuční, nýbrž o poměr mezi knihovním a vymáhajícím věřitelem a útraty mezi nimi vzešlé, pro které byla by úhrada jen v rámci případné kauční hypoteky.

Čís. 4253.

Sudiště dle Šu 88, odstavce druhý, j. n.

Od smlouvy o fakturovém sudišti nelze napotom jednostranně ustoupiti. Lhostejno, že k fakturám byly připojeny složenky poštovní spořitelny a že po úmluvě fakturového sudiště nastal státní převrat. Částečné dodávky nepřeměnily se ve zvláštní, samostatná právní jednání tím, že byly zvláště fakturovány. V odepření placení v KČ nelze spatřovati námitku proti doložce sudištní. Bylo-li fakturní sudiště založeno pravoplatně pro všechny dodávky, nelze je v pozdější dodávce vyloučiti označením jiného platebního místa.

(Rozh. ze dne 14. října 1924, R I 827/24.)

Žalobu o zaplacení 78.081 Kč a 100.869 Kč podal žalobce na krajském soudě v Jičíně vzhledem k doložce na fakturách »splatno a žalovatelnost v Hostinném«. Námitce místní nepříslušnosti vyhověl soud první stolice ohledně 100.869 Kč, ohledně 78.081 Kč ji zamítl. K rekursu žalobce zamítl rekursní soud námitku místní nepříslušnosti i ohledně 100.869 Kč. **Důvody:** Žalovaná firma tím, že přijala bez námitek faktury, poslané jí stranou žalující, a že je platila, jasně projevila, že žalující stranu uznává jako věřitelku a tedy i jako